



ΕΡΡΙΚΟΣ ΑΪΝΕ



ΙΣ δὲν ἀνέγνωσεν ἢ τίς δὲν ἤκουσε νὰ λαλῶσι περὶ τοῦ "Αἶνε, τοῦ ἐξόχου τούτου σεμνόματος τῆς Γερμανικῆς φιλολογίας, ἢ μέχρι τίνος δὲν εἶχε φθάσει ὁ κρότος ὃν προὔξενησεν ἢ εἰς τὸ δημόσιον ῥιφθεῖσα εἰδησις περὶ ἐκδόσεως τῶν Ἀπομνημονευμάτων αὐτοῦ; Τίς ἀγνοεῖ ὁποῖαν προσδοκίαν ἐγέννησεν εἰς ἅπαντα ἐν γένει τὸν φιλολογικὸν κόσμον ἢ εἰδησις αὕτη καὶ πόσον εἶτα ἀπλήστως ἀνεγνώσθη τὸ ἔργον ἅμα ἐκδοθέν;

Καὶ διὰ τῆς εἰκόνας λοιπὸν τοῦ περιφανοῦς τούτου συγγραφέως κοσμοῦντες τὴν πινακοθήκην τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» φέτος, νομίζομεν ὅτι παρέχομεν πιστὴν εἰκόνα τῶν αἰσθημάτων, τοῦ ὕφους, καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου τοῦ "Αἶνε, συνοδεύοντες αὐτὴν διὰ τῶν κατωτέρων ὀλίγων γραμμῶν, ὡς ἐν προλόγῳ τῆς εἰς τὸ γαλλικὸν ἐκδόσεως προέταξεν ὁ μεταφραστὴς κ. Bourdeau.

«Τὸ ἔργον καταφαίνεται ἀμέσως ὡς ἔργον ἀριστοτέχνου τῆς γραφίδος. Τὰ θέληγτρα τοῦ ὕφους τοῦ Ἑρρίκου "Αἶνε ἐξελίσσονται ἐν ἐκάστῳ αὐτοῦ στίχῳ· τοῦ ὕφους ἐκείνου τοῦ τόσον γραφικοῦ, καὶ εὐαισθητοῦ, τοῦ μηδὲν τὸ ἀφηρημένον ἔχοντος, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας διὰ τόσῳ ζωηρῶν ὄσῳ καὶ ἐπαγωγῶν χρωμάτων ποικίλλοντος τὰς ιδέας· τοῦ δυναμένου νὰ ἐκφράζη τὰ λεπτότερα αἰσθήματα, τὰς ἀπροσδοκητοτέρας καὶ ἐκπληκτικωτέρας ιδέας καὶ τὰς φανταστικωτέρας εἰκόνας διὰ γλώσσης ἐπιμελετημένης μὲν ἀλλὰ καὶ λαϊκῆς καὶ ἀπλῆς συγχρόνως. Πλάττει κόσμον ζωηρότερον κατὰ πολλὰ καὶ ἄλλοιον ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἐν τῇ ψυχῇ του αἰσθάνεται. Χωρὶς νὰ ποιῆται χρῆσιν τῆς τέχνης του ὅπως ἀποτόμως ἀποκαλύψῃ ὑπὸ ἄπλετον φῶς τὴν ἀντιπαθῆ ὄψιν τῶν πραγμάτων ἐκείνων ὅσα ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ προσπαθοῦμεν ν' ἀποδιώκωμεν τοῦ πνεύματός ἡμῶν, τούναντίον αὐτὸς περιάπτῃ χροῖαν ποιητικὴν εἰς πᾶν οὐτινος θὰ ἐπιληφθῇ ἢ μάγος γραφίς του. Προκειμένου περὶ Τέχνης, λέγει που ὁ ἴδιος, εἰμὶ ὑπερφυσικός (surnaturaliste), θέλων νὰ σημάξῃ διὰ τούτου ὅτι πρέπει νὰ ἐνισχύωμεν τὴν φύσιν διὰ τοῦ πνεύματος καὶ ὅτι ἡ τέχνη δέον νὰ συμφωνῇ καθ' ὅλοκληρίαν πρὸς τὴν φύσιν ἧς εἶνε τεταγμένη νὰ τελειοποιῇ τὰς ἀτελείας καὶ ἐλλείψεις.

Καταφαίνεται ἐπίσης εἰς τὰς σελίδας τῶν ἔργων τοῦ "Αἶνε ὁ τόπος ἐκεῖνος τῆς λεπτῆς καὶ οἰκείας αὐτῷ εἰρωνείας, καὶ ἡ γλυ-

κεῖα ἐκείνη εὐαισθησία, ἥτις συνάπτει τόσον στενὸν δεσμὸν μεταξὺ τοῦ συγγραφέως καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ἀναγνώστου.

Ἄλλ' ὅ,τι ἐπιτείνει ἐτι μᾶλλον τὰ θέληγτρα τῆς γραφίδος τοῦ Ἄϊνε, εἶνε ἢ ἐπὶ τῶν διηγημάτων του διακεχυμένη συμπαθῆς καὶ ἀβρὰ ἐκείνη λεπτὴ μελαγχολίας ἐκφρασις, ἥτις συναρπάζει τὸ πνεῦμα καὶ συνέχει τὴν ψυχὴν πρὸς ἀόριστόν τι αἰσθημα γεννώμενον ἐν αὐτῇ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν γοητευτικῶν του γραμμῶν.»

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1884

I. N. Σ.

Ο ΚΑΚΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

(Χαράκτηρ)

Ὁ κακοπληρωτὴς συνήθως χρεώνεται πολὺ εὐκολα· ἴσως ἐπειδὴ τῇ στιγμῇ τῆς χρεώσεως δὲν ἔχει στὸ νοῦ του τὴν πληρωμὴ. Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς πληρωμῆς, τοῦ κακοφαίνεται νὰ πληρώσῃ· ἴσως ἐπειδὴ πρόκειται νὰ κάμῃ πράγμα ποῦ δὲν εἶχε ποτὲ στὸ νοῦ του.

Πολὺ συχνὰ δὲν εἶναι μήτε σε κατάστασι νὰ πληρώσῃ, γιὰ τὸ ἴδιο δίκιο.

Συμβαίνει δὲ πάλιν ὁποῦ, καὶ ἔχει τὰ ἔτοιμα, μὰ τοῦ κακοφαίνεται νὰ τὰ δώσῃ, γιὰ τὸ ἴδιο δίκιο.

Δίνει ἐνόγησι νὰ ἴναι κανεὶς ὑποχρεωμένος, νὰ στενοχωρεῖται, γιὰ πράγματα ποῦ δὲν ἔβαλε ποτὲ στὸ νοῦ του.

Ὁ κακοπληρωτὴς δὲν εἶναι ἀπὸ φιλαργυρία του ποῦ δὲν πληρώνει. Ὁ φιλάργυρος πληρώνει. Ὁ κακοπληρωτὴς χρωστάει νὰ παπούτσια του, τὰ χειρόχτια του, τὸ ψωμί του. . . ἔχι ἀπὸ τὰ ψῆς, μ' ἀπὸ τὰ πέρισι. . . Ὁ μαγαζιάτορας, ὁ τσαγγάρης, ὁ φούρναρης, πηαίνουνε στὸ σπῆτι καὶ τὸν ὑβρίζουνε, καὶ τοὺς βρίζει κ' ἐκείνος· τότε κράζουνε στὰ Δικαστήρια, καὶ κρισολογῶνται. . . μὰ χρήματα λίγα τοῦ πέρνουνε. Ἐπειδὴ ἐκεῖνα τὰ χρήματα τοῦ χρειάζονται διὰ τὴν μάντσια τῆς Πριμαντόνας, διὰ νὰ τρέξῃ μὲ τ' ἄλλογο, διὰ νὰ πάῃ μὲ τ' ἄμαξι· καὶ πρέπει ὅλα ταῦτα νὰ τᾶχῃ, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τοῦ κάνει πίστη.

Ἀλλὰ κοντὰ σὲ τοῦτον τὸν κακοπληρωτῆ, ποῦ ἀπερισκέφτως θάνεται σὲ θέση νὰ μὴν ἔμπορῃ νὰ πληρώσῃ, εἶναι καὶ ἄλλος κακοπληρωτὴς κερδοσκοπός.

Τούτους ὠφελεῖται ἀτίμως ἀπὸ κάθε πιάσημο ποῦ ἤθελε τοῦ ἀφίνει ὁ νόμος, φέρνει ἐμπρὸς κάθε πρόφασιν, ἔστω καὶ τὴν ἀλογώτερην, μεταχειρίζεται κάθε συγενικῆς ἐπιβροῆς μεσιτεῖαν, κάθε χαμέρπειαν, κάθε ἀθέμητο, διὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ πληρώσῃ μέρος τοῦ χρέους του, ἢ ἀν' ἔμπορῆσῃ καὶ τὸ ὅλον.

Κρισολογιέται, καὶ κρισολογιέται ὅπως κ' ὅπως διὰ νὰ κερδίσῃ καιρὸ, διὰ νὰ δουλειάσῃ τὸν πιστότη του. Βρίζει τοὺς δικαστάς, ὅπου ἤθελε τοῦ κάμουμε μίαν πρώτην ἐναντίαν ἀπόφασιν. Βρίζει τὸν πιστότη του, τοῦ σηκώνει τὴν μιλιά, τὸν ἐπιβουλεύεται, τὸν κατατρέχει. . .

Στὸ ὕστερο, ζητεῖ, καὶ ἴσως καὶ ἐπιτυχαίνει νὰ λάβῃ μίαν ἀτιμὴ συμβῆβασιν, ποῦ μαζὶ μὲ τὴν ἀτιμία, τοῦ φέρνει ὅμως καὶ κάποιαν ὠφελειαν.

Διατὶ x X. . . ἐπέταξες ἐτσι τὸ πιστομάσου;

Ἐπειδὴ, Ἄ πὸ κακὸν χρεοφειλέτη, καὶ σακκὶ ἄχυρα».